II SA/Wa 770/21 - Wyrok WSA w Warszawie

Data orzeczenia	2021-09-29 *orzeczenie prawomocne*
Data wpływu	2021-03-09
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
Sędziowie	Ewa Radziszewska-Krupa /sprawozdawca/ Janusz Walawski /przewodniczący/ Karolina Kisielewicz
Symbol z opisem	6480
Skarżony organ	Inne
Treść wyniku	Uchylono zaskarżoną decyzję

SENTENCJA

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w składzie następującym: Przewodniczący Sędzia WSA Janusz Walawski, Sędzia WSA Ewa Radziszewska-Krupa (spr.), Sędzia WSA Karolina Kisielewicz, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 września 2021 r. sprawy ze skargi Fundacji [...] z siedzibą w [...] na decyzję Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego z dnia [...] stycznia 2021 r. nr [...] w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej 1. uchyla zaskarżoną decyzję; 2. zasądza od Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego na rzecz Fundacji [...] z siedzibą w [...] kwotę 200 zł (słownie: dwieście złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

I. Stan sprawy przedstawia się następująco:

1. Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego (zwany dalej: "Szefem CBA") decyzją z [...] stycznia 2021r. nr [...] po rozpatrzeniu wniosku K. I. - członka zarządu Fundacji [....] (zwana dalej: "Skarżącą", "Fundacją") odmówił udostępnienia informacji publicznej. W podstawie prawnej wskazał art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020r. poz. 256, ze zm., zwany dalej "k.p.a."), art. 5 ust. 1 i art. 16 ustawy z 6 września 2001r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2020r., poz. 2176, zwana dalej "u.d.i.p.") oraz art. 24 ust. 1 ustawy z 9 czerwca 2006r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz.U. z 2019r., poz. 1921 ze zm., zwana dalej: "u.c.b.a.") w związku z art. 5 ust. 2 pkt 4 i art. 5 ust. 3 pkt. 4 i 5 ustawy z 5 sierpnia 2010r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019r., poz. 742, zwana dalej: "u.o.i.n.").

Szef CBA w uzasadnieniu ww. decyzji wskazał, że Skarżąca we wniosku z [....] stycznia 2021r. zwróciła się o udostępnienie informacji publicznej przez wskazanie:

a) kto jest wykonawcą algorytmu zapobiegania nadużyciom, o którym mowa w artykule: [...]- firmy-ktore-dostaly-subwencie.html?

b) kto był głównym wykonawcą systemu?

c) jeśli wykonawcą był podmiot zewnętrzny w stosunku do wskazanych w artykule instytucji (PFR, KAS, CBA) to w jakim trybie został wyłoniony i przez który z tych podmiotów?

d) jeśli wykonawcą systemu był podmiot zewnętrzny, o udostępnienie treści umowy zawartej na wykonanie systemu;

e) o podanie kosztów wykonania systemu;

f) czy, a jeśli tak, kto i w jaki sposób sprawdza prawidłowość działania systemu?

Zdaniem Szefa CBA informacje, o udostępnienie których zwrócił się wnioskodawca, są informacjami publicznymi, które podlegają ochronie na podstawie przepisów u.o.i.n. Akt ten uznaje za niejawne te informacje, których nieuprawnione ujawnienie spowoduje poważną szkodę lub szkodę dla Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że utrudni wykonywanie czynności operacyjno-rozpoznawczych prowadzonych w celu zapewnienia bezpieczeństwa państwa lub ścigania sprawców zbrodni przez służby lub instytucje do tego uprawnione (art. 5 ust. 2 pkt 4 u.o.i.n.) lub utrudni wykonywanie zadań służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw i przestępstw skarbowych (art. 5 ust. 3 pkt 5 u.o.i.n.), a także może mieć szkodliwy wpływ na wykonywanie przez organy władzy publicznej lub inne jednostki organizacyjne zadań m.in. w zakresie bezpieczeństwa publicznego, przestrzegania praw i wolności obywateli, wymiaru sprawiedliwości albo interesów ekonomicznych Rzeczypospolitej Polskiej (art. 5 ust. 4 u.o.i.n.).

W doktrynie prezentowany jest pogląd, zgodnie z którym informacja jest niejawna ze względu na jej treść, zaś oznaczenie jej odpowiednią klauzulą tajności jest tylko wskazówką dla odbiorcy do właściwej jej ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem lub zniszczeniem (por. I. Stankowska, Ustawa o ochronie informacji niejawnych. Komentarz, Warszawa 2011, s. 16). Stanowisko to w pełni podzielono w orzecznictwie, w którym wskazano, że informacja jest informacją niejawną nie w następstwie jej klasyfikacji, a z uwagi na zagrożenia wynikające z jej treści lub sposobu jej uzyskania. Chroniona jest zatem, jak informacja niejawna bez względu na to, czy osoba uprawniona uznała za stosowne oznaczyć ją, odpowiednią klauzulą (wyrok NSA z 21 września 2012r. I OSK 1393/12 LEX 1363604). Informacja publiczna obejmuje swoim znaczeniem szerszy zakres pojęciowy niż dokumenty urzędowe, stąd nie można zawężać i utożsamiać dostępu do informacji publicznej wyłącznie z dostępem do dokumentów (wyrok NSA z 10 stycznia 2014r. I OSK 2115/13 LEX 1460714). Powyższe ma szczególne znaczenie w sytuacji, gdy wnioskodawca nie domaga się dostępu do informacji ujętej w wytworzonych przez organ dokumentach, którym można było nadać stosowną klauzulę, a złożony wniosek zawiera pytania odnoszące się do faktycznych działań organu, którym w oczywisty nie można nadać żadnej klauzuli tajności.

Do oceny zasadności odmowy udostępnienia żądanych informacji konieczne jest odwołanie się do celu, w jakim utworzono CBA i jego zadań ustawowych. CBA, stosownie do art. 1 ust. 1 u.c.b.a., jest służbą specjalną do spraw zwalczania korupcji w życiu publicznym i gospodarczym, w szczególności w instytucjach państwowych i samorządowych, a także do zwalczania działalności godzącej w interesy ekonomiczne państwa. Do zadań CBA należy m.in. rozpoznanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 u.c.b.a. oraz ściganie ich sprawców, a w granicach tych zadań, funkcjonariusze CBA wykonują czynności operacyjno-rozpoznawcze oraz czynności dochodzeniowo-śledcze.

W ocenie Szefa CBA pytania zawarte we wniosku o udostępnienie informacji publicznej, nawiązujące do określonego algorytmu/systemu ewentualnie wykorzystywanego przez CBA, dotyczą możliwości technicznych, jakimi dysponuje ta służba specjalna. Skoro odnoszą się one do szczegółowej informacji dotyczącej organizacji, form i metod pracy operacyjnej, w stosunku do której istnieje ustawowy obowiązek zachowania tajemnicy stosownie do wymogów określonych w przepisach u.o.i.n. (art. 24 ust. 1 u.c.b.a.)

należało odmówić udostępnienia żądanej informacji.

Informacje, o udostępnienie których zwróciła się Skarżąca są informacjami publicznymi, które jednak ze względu na to, że dotyczą poziomu zaawansowania organizacyjnego w zakresie stosowania metod, form i środków pracy operacyjnej są informacjami podlegającymi ochronie właściwej dla informacji niejawnych. Z tego względu, w tym zakresie, uzasadnione było zastosowanie art. 5 ust. 1 w związku z art. 16 ust. 1 u.d.i.p. i wydanie decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej.

2. Skarżąca Fundacja w skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniosła o uchylenie ww. decyzji i zobowiązanie Szefa CBA do udostępnienia żądanej informacji publicznej w terminie 14 dni od zwrotu akt sprawy oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, z uwagi na naruszenie:

a) 5 ust. 1 u.d.i.p. i art. 24 ust. 1 u.c.b.a. w zw. z art. 5 ust. 2 pkt 4 i art. 5 ust. 3 pkt 4 i 5 u.o.i.n. przez niewłaściwe zakwalifikowanie żądanych przez Skarżącą informacji za informacje niejawne, które nie podlegają udostępnieniu w trybie u.d.i.p.;

b) art. 107 § 1 i 3 w zw. art. 8 i art. 11 k.p.a. - przez ograniczenie się jedynie do przedstawienia w uzasadnieniu ogólnego stanu prawnego sprawy, niezwiązanego bezpośrednio z przedmiotem wniosku i z pominięciem istotnych szczegółów stanu faktycznego sprawy, szczególnie w zakresie braku odniesienia się do poszczególnych pytań zawartych we wniosku z [...] stycznia 2021r.

W uzasadnieniu skargi stwierdzono, że pytania zawarte we wniosku nie dotyczą możliwości technicznych, jakimi dysponuje CBA, szczególnie te pytania dotyczące sposobu wyłonienia wykonawcy, czy kwoty, którą przeznaczono na zakup rozwiązania. Również informacje o wykonawcy nie prowadzą do ujawnienia informacji, które dotyczą możliwości technicznych służby. Są to informacje, które, z uwagi na określoną m.in. w art. 35 ustawy o finansach publicznych, zasadę jawności finansów publicznych powinny zostać upublicznione. Publicznie dostępne są m.in. informacji na temat rodzaju i ilości amunicji zamawianej przez CBA, co bezsprzecznie ujawnia możliwości techniczne, jakimi dysponuje CBA https://portal.smartpzp.pl/cba/public/postepowanie?postepowanie=l0365885.

Zgoda na przyjęcie koncepcji przedstawionej w uzasadnieniu skarżonej decyzji, że właściwie każda informacja dotycząca działań służby (łącznie ze sposobem wydatkowania funduszy) stanowi informację o możliwościach technicznych służby, które podlegają ochronie, będzie prowadzić do tego, że CBA będzie de facto podmiotem wyjętym spoza obowiązku udostępniania informacji publicznej.

Szef CBA ponadto nie wykazał, w jaki sposób udostępnienie żądanych informacji faktycznie wpłynęłoby na utrudnienie działań CBA. Tego typu rozwiązania informatyczne nie są wyjątkowe, a jednocześnie nawet informacja dotycząca ich dokładnego sposobu działania (o co nie pytano) nie wywołuje negatywnych skutków dla celu jego wdrożenia. Systemy takie są oparte na analizie danych, którymi firma nie jest w stanie manipulować i wpłynąć na wynik kontroli.

Skarżąca, odnosząc się do twierdzenia Szefa CBA, że nie objął żądanych informacji odpowiednią klauzulą, gdyż "wnioskodawca nie domaga się dostępu do informacji ujętej w wytworzonych przez organ dokumentach, którym można było nadać klauzulę" wskazała, że zwróciła uwagę, że zażądała m.in. kopii umowy z wykonawcą, która mogłaby być oznaczona odpowiednią klauzulą.

Szef CBA, wyłączając dostęp do wszystkich informacji zawartych we wniosku z [...] stycznia 2021r. nadużył więc ww. przepisów u.d.i.p. i u.o.i.n. Organ poświęcił wyłącznie akapit na uzasadnienie decyzji, odnosząc ją do stanu faktycznego sprawy, konkretnie do przedmiotu wniosku.

3. Szef CBA w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie oraz podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

II. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

1. skarga jest zasadna, choć nie wszystkie podniesione w niej zarzuty mogły być uznane za zasadne.

2. Sąd na wstępie wyjaśnia, że zgodnie z art. 1 § 1 i 2 ustawy z 25 lipca 2002r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2019r., poz. 2167 ze zm.) i art. 3 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2019r. poz. 2325 ze zm., zwana dalej: "P.p.s.a.") sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, z uwagi wyłącznie na zgodność z prawem wydanych decyzji, postanowień czy aktów lub czynność z zakresu administracji publicznej dotyczące uprawnień lub obowiązków wynikających z przepisów prawa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny, w świetle ww. przepisów, w zakresie swojej właściwości ocenia wydane w sprawie decyzje administracyjne z punktu widzenia ich zgodności z prawem materialnym i przepisami postępowania administracyjnego, według stanu faktycznego i prawnego obowiązującego w dacie wydania tychże decyzji. Chodzi więc o kontrolę dokonywaną pod względem zgodności z prawem materialnym i przepisami procesowymi, nie zaś według kryteriów słuszności.

3. Sąd w związku z tym wskazuje, że za zasadne należało uznać wyłącznie, postawione w drugiej kolejności w skardze zarzuty o charakterze procesowym: naruszenia art. 107 § 1 i 3 k.p.a. w związku z art. 8 § 1 k.p.a. i art. 11 k.p.a.

Zdaniem Sądu rację ma bowiem Skarżąca, że Szef CBA w treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, choć w sposób ogólny przytoczył unormowania zawarte art. 5 ust. 2 pkt 4, ust. 3 pkt 5 i ust. 4 u.o.i.n. oraz w art. 1 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 24 ust. 1 u.c.b.a., jak również powołał się na poglądy prezentowane w orzecznictwie i piśmiennictwie z tego zakresu, tym niemniej tylko jeden akapit poświęcił pytaniom zawartym we wniosku i odniósł się ogólnie do wniosku, a nie do poszczególnych pytań w nim zawartych. Nie można w związku z tym uznać, że uzasadnienie zaskarżonej zostało skonstruowana w sposób pozwalający poznać powody, które legły u podstaw decyzji administracyjnej, która odmawiała udostępnienia informacji publicznej opisanej w ww. wniosku Skarżącej z [...] stycznia 2021r.

Zgodnie z ogólnymi zasadami postępowania administracyjnego, organy administracji stoją na straży praworządności i podejmują kroki niezbędne do dokładnego ustalenia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 k.p.a.). Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy (art. 77 § 1 k.p.a.) i dopiero na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność została udowodniona (art. 80 k.p.a.). Treścią zasady prawdy obiektywnej wyrażonej w art. 7 k.p.a. jest powinność organu procesowego dokonania ustaleń co do faktów zgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem. Tylko takie fakty mogą stanowić podstawę załatwienia sprawy (por. wyrok NSA z 14 lutego 2013r. sygn. akt II GSK 2173/11, LEX nr 1358369).

Sąd nie kwestionuje, że organ administracyjny w rozpoznawanej sprawie ustalił stan faktyczny i wziął pod uwagę przedmiot ww. wniosku o udzielenie informacji publicznej oraz prawidłowo uznał, że mamy do czynienia z informacją publiczną w rozumieniu u.d.i.p. Tym niemniej, zdaniem Sądu, w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji zabrakło odniesienia się do poszczególnych pytań zawartych w ww. wniosku, a tym samym nie doszło do prawidłowego rozważenia czy żądania zawarte w poszczególnych pytaniach podlegają ochronie na podstawie przepisów u.o.i.n., czy też nie. W tym zakresie Sądu, podobnie jak Skarżąca upatruje naruszenia norm prawa procesowego, a w szczególności art. 77 § 1 k.p.a. w związku z art. 107 § 1 i 3 k.p.a. w związku z art. 8 § 1 i art. 11 k.p.a.

Stosownie do art. 11 k.p.a. organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwieniu sprawy, aby w ten sposób w miarę możności doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Zgodnie zaś z art. 8 § 1 k.p.a. organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Doniosłą rolę z punktu widzenia realizacji zasady prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej spełnia uzasadnienie decyzji. Nie może być ono ogólnikowe i odwoływać się do pozaustawowych sformułowań (por. wyrok NSA z 8 czerwca 2000r. sygn. akt V SA 2278/99, LEX nr 49948). Funkcją uzasadnienia jest przekonanie strony, że jej stanowisko zostało poważnie wzięte pod uwagę, a jeżeli zapadło inne rozstrzygnięcie, to że przyczyną tego są istotne powody (wyrok SN z 16 lutego 1994r. sygn. akt III ARN 2/94, OSNAPiUS 1994, nr 1, poz. 2). Nie spełnia wymagań wynikających z art. 8 § 1 k.p.a. organ administracji, który nie ustosunkowuje się do twierdzeń strony uważanych przez nią za istotne dla sposobu załatwienia sprawy (zob. wyrok NSA z 10 sierpnia 1983r. sygn. akt I SA 367/83, ONSA 1983, nr 2, poz. 64; wyrok NSA z 6 sierpnia 1984r. sygn. akt II SA 742/84, ONSA 1984, nr 2, poz. 67).

Zadaniem uzasadnienia jest przekonanie strony o prawidłowości rozstrzygnięcia. Uzasadnienie decyzji powinno być skonstruowane w sposób umożliwiający realizację zasady ogólnej przekonywania (art. 11 k.p.a.). Równocześnie uzasadnienie powinno umożliwić organowi nadzoru oraz sądowi administracyjnemu sprawdzenie prawidłowości toku rozumowania organu wydającego decyzję oraz motywów rozstrzygnięcia, co ma istotne znaczenie zwłaszcza przy ocenie prawidłowości decyzji. Brak prawidłowego uzasadnienia takiej decyzji uniemożliwia bowiem ustalenie, jakie przesłanki zdecydowały o stanowisko organu oraz ocenę czy stanowisko to jest prawidłowe czy też nie.

Skoro zatem w rozpoznawanej sprawie uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada treści wniosku o udzielenie informacji publicznej, gdyż nie odnosi się do poszczególnych pytań dotyczących informacji publicznej, należało uznać, że zaskarżona decyzja była w sposób istotny wadliwa procesowo, bo nie wyjaśniała Skarżącej przesłanek, którymi kierował się Szef CBA przy rozpatrywaniu sprawy.

Zdaniem Sądu w kontekście pytań postawionych we wniosku niewystarczające jest stwierdzenie organu zawarte w jednym akapicie zaskarżonej decyzji, że "nawiązujące do określonego algorytmu/systemu ewentualnie wykorzystywanego przez CBA, dotyczą możliwości technicznych, jakimi dysponuje ta służba specjalna. Zatem z uwagi na fakt, że odnoszą się one do szczegółowej informacji dotyczącej organizacji, form i metod pracy operacyjnej, w stosunku do której istnieje ustawowy obowiązek zachowania tajemnicy

stosownie do wymogów określonych w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010r. o ochronie informacji niejawnych (art. 24 ust. 1 ustawy o CBA), należy odmówić udostępnienia żądanej informacji." Rację ma bowiem Skarżąca wskazując w skardze, że niektóre z pytań zawartych we wniosku nie dotyczyły możliwości technicznych, jakimi dysponuje służba, a ponadto Szef CBA nie wyjaśnił, dlaczego wnioskowane przez Skarżącą, poszczególne informacje mogą dotyczyć organizacji, form i metod pracy operacyjnej, tym bardziej, że np. jedno z pytań dotyczyło kosztów wykonania systemu, a inne dotyczyło głównego wykonawcy systemu. W tym zakresie należało więc stwierdzić, że niewystarczające było odwołanie się przez organ do możliwości technicznych, jakimi dysponuje ta służba specjalna, jak również do form i metod pracy operacyjnej. Sąd wskazuje przy tym, że jednym z istotnych czynników wpływających na umocnienie praworządności w administracji jest obowiązek organów administracyjnych należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, którymi kierowały się te organy w toku załatwiania spraw. Motywy te powinny znaleźć swój wyraz także w uzasadnieniu faktycznym i prawnym decyzji, bowiem strony mają prawo znać argumenty i przesłanki podejmowanych decyzji. Bez zachowania tego elementu decyzji strony nie mają możliwości obrony swoich słusznych interesów oraz prowadzenia polemiki z organem – zarówno w odwołaniu, jak też w skardze do Sądu. Niezależnie od powyższego, uzasadnienie stanowi jeden z warunków sine qua non skutecznej kontroli decyzji administracyjnych przez Sąd administracyjny. Prawidłowe uzasadnienie decyzji ma – zdaniem sądu – nie tylko znaczenie prawne, ale i wychowawcze, bowiem pogłębia zaufanie uczestników postępowania do organów administracyjnych. (por. wyrok NSA z 15 grudnia 1995r. sygn. akt SA/Lu 2479/94, LEX nr 27106). Zaskarżona decyzja, poprzez uogólnienia i brak odniesienia się do poszczególnych pytań zawartych we wniosku Skarżącej o udzielenie informacji publicznej, warunku tego nie spełnia.

Sąd z urzędu wskazuje ponadto, że Szef CBA w sentencji zaskarżonej decyzji, jako stronę wskazał nieprawidłowo osobę fizyczną – członka zarządu Skarżącej Fundacji, choć z ww. wniosku o udzielenie informacji publicznej wyraźnie wynikało, że osoba ta działa w imieniu Fundacji, a nie była wnioskodawcą (k. 1 akt administracyjnych). Sąd uznał to jednak za oczywistą omyłkę, a ponadto wskazał, że w wyniku doręczenia zaskarżonej decyzji Skarżącej Fundacji - osobie ją reprezentującej (członkowi zarządu) nie doszło do na tyle istotnych wadliwości proceduralnych, że konieczne byłoby stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślano bowiem, że stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. można stosować tylko do kwalifikowanego naruszenia prawa przez skierowanie decyzji do jednostki, która w świetle przepisów prawa nie jest stroną postępowania w danej sprawie. Jeżeli z materiałów dowodowych wynika, że całe postępowanie było prowadzone wobec strony, a jedynie w decyzji omyłkowo określono stronę, nie ma podstaw do stosowania sankcji nieważności decyzji (por. por. wyroki NSA z: 19 stycznia 2007r. sygn. akt I OSK 350/06; 24 maja 2007r. sygn. akt II GSK 400/06, wyrok WSA w Łodzi z 16 kwietnia 2021r. sygn. akt II SA/Łd 54/21 - dostępne na www.nsa.gov.pl).

Sąd zauważa, że w świetle akt sprawy, na podstawie których, stosownie do art. 133 § 1 P.p.s.a., orzeka Sąd administracyjny, skargę na ww. decyzję Szefa CBA złożyła uprawniona do tego Fundacja, uznając się za stronę postępowania. Z akt tych wynika też, że Szef CBA skierował zaskarżoną decyzję do Skarżącej - strony w rozumieniu art. 28 k.p.a. (k. 8 akt administracyjnych). Przy ocenie stopnia naruszenia przepisów prawa Sąd uwzględnił zatem okoliczności wynikające z akt, które wskazują, że w toku postępowania prowadzono czynności wobec jednostki, która jest stroną w sprawie.

4. Szef CBA przy ponownym rozpatrywaniu sprawy naprawi powyższe wadliwości proceduralne, mając na względzie oceny prawne i wskazania zawarte w niniejszym wyroku.

5. Sąd stwierdza ponadto, że z uwagi na stwierdzone wadliwości proceduralne przy wydawaniu zaskarżonej decyzji, wskazuje, że przedwczesne było odniesienie się przez Sąd do zarzutów naruszenia przez organ przepisów prawa materialnego.

Sąd wyjaśnia, że zaskarżoną decyzję uchylił na mocy art. 145 § 1 pkt 1 li. c) P.p.s.a. (punkt pierwszy wyroku).

Sąd wskazuje ponadto, że zawarte w punkcie drugim sentencji wyroku postanowienie w przedmiocie kosztów sądowych wydano na mocy art. 200, art. 205 § 2 i art. 209 P.p.s.a. w związku z § 14 ust. 1 pkt 1 lit. c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r., poz. 1800 i 1801 ze zm.), strona skarżąca była reprezentowana przez adwokata, a wpis był stały i wynosił 200 zł, zaś opłata od pełnomocnictwa wynosiła 17 zł.